

Ordfører, årsmøte, gjester

Rovviltforliket i fjor ga oss et lite håp om at ting skulle bli bedre.

Nye koster i miljøverndepartementet likeså.

Utfordringene er mange, og hvordan kan vi lykkes med rovviltforvaltninga når det er så mange ulike oppfatninger om den? Noen mener bestandsmålene er et minstetall, andre et maksimumstall,- mens noen mener rovdyrene skal bort.

Fredninga av de store rovdyrene kom etter en lang periode med skuddpremie i en størrelsesorden ei halv årslønn. Dette i ei tid da det var vanskelig om arbeid i distriktene, særlig vinterstid. Ungdom bodde heime og hjalp til der de kunne. Det være seg gårdsarbeid, jakt og annen matauk.

Var noen så heldig eller dyktig at de greide å få has på et rovdyr, var de helter det gikk gjetord om i lange tider.- Nå blir de truet på livet,- og skuddpremie eller lignende avlønning er forbudt.

Beitelag og andre organisasjoner må få rett til å påskjønne dyktige jegere.

Mens all jakt i dag er gjennomregulert, var det tidligere ikke så mange som brydde seg om hvordan jakta foregikk, bare den var effektiv. Ny teknologi kan gjøre gamle fangstmetoder aktuelle igjen. Feller kan kontrolleres helkontinuerlig uten at man fysisk er til stede. Men viljen til å tillate dette må være der, og rovdyrtilhengernes utallige muligheter trening av fellingstillatelse må innskrenkes. Slik det er blitt, går det alt for lang tid før fellingstillatelse på skadevoldere blir gitt.

I tillegg tror jeg Bondelaget gjorde oss en bjørnetjeneste, eller skal en si- skjõt seg selv i foten -da de fikk gjennomslag for at jegere måtte ha grunneiers tillatelse til å jakte. I mange områder i landet er store eiendommer eid av folk som ikke har noen nær relasjon til det som skjer på bygda. De bor selv et helt annet sted og er bare passive eiere. At rovdyr forsyner seg litt av buskapen synes mange er helt greit. Men som beitebruker er jeg av en helt annen oppfatning. Når snart 1000 av mine dyr er blitt rovdyrmat og naboen ikke tillater jakt på jerven, er noe feil. Ikke kommersiell jakt på rovdyr burde ikke være gjenstand for en slik diskusjon.

Mange kommuner har oppnevnt egne jaktlag som bruker mye av fritida si til å trene hundene sine, sjekke spor og holde seg oppdatert på hva som rører seg i sine områder. Disse har ikke fått verken den oppmerksomhet eller anerkjennelse for jobben de gjør som de fortjener. I mange sammenhenger blir de helt tilsidesatt. Det burde være en selvfølge at de blir tatt med på sporing, sjekking av hilokaliteter og ettersøk og jakt på dyr det er gitt fellingstillatelse på. Skal de få gjort jobben sin effektivt, er det viktig at de får trent på oppgavene. Særlig når det gjelder jakt på bjørn er det viktig at hundene er trygge på situasjonen slik at de ikke utsetter verken seg selv eller hundefører for unødig risiko.

Radiobjeller ses på som et effektivt tiltak for å redusere tap av beitedyr. Det kan nok være slik,-men det krever god mobildekning og nok antall radiobjeller. Pr. i dag står ikke investeringskostnadene i forhold til verdien på en sau. Dyr som dør eller blir tatt av rovdyr utenfor dekningsområdet er vanskelig å finne igjen, særlig i skog og kupert terreng. Bjellene kan ikke peiles.

Områder med store rovdyrtap i kombinasjon med dårlig mobildekning er en elendig kombinasjon.

Likevel føler mange seg nærmest presset til å henge radiobjeller på dyra sine. I Nordland er i tillegg store beiteområder vernet som Nasjonalparker eller Naturreservat. Det vanskeliggjør mulighetene for å få satt opp nødvendige basestasjoner for radiobjellebruk.